אלא ס"מ עוקר ס"מ • ומעמת דבר הוא בריה דבר יהושע אמ"ר דהוי ספק ספקא מ"מ לא בעלמא אין שולין הכא כמי הוא לן למגזר אטו בעלמא: וכן למאה וכן לאלף • ימי טמשמשה) (נ) בימי זיבתה דמאחר ז' ימי נדה כל סימים שהגלה אפילו מאה לא אלף מקרו ימי זיבתה עד שהפסיד ז' נקיים:

הדרן עלך בא סימן

דם הנדה • מצא הני מילי • לרבא דאמר בפ' בתרא דיומא (שיג נה:) לאחריה גורס מומאה לעצמו לא כ"ש ולית ליה דשעיר המשתלח יוכיח הכא לא גרע קרא ומיהו לדם מה של מלרעת אגריך שפיר קרא דהדם אינו גורם טומאה ולקמן דמגריך קרא לטומאת זבה בתנא וכמשה ולא יליף מדם הנדה דהכא משום דאיכא למפרך מה לדם הנדה שכן מטמא באהל ואם תאמר וכיון דלא יליפין מהכא אמאי אגריך לקמן קרא לטומאת זב יבא מהיכא תיתי לטמא וש טומר כיון דהשוה הכתוב דם נדה וזב לטומאה ממילא יליפינן מהדדי דגילוי מילתא בעלמא הוא: **ותו** הא דתנן המפלת ס' • תימה דהייט הוא קשיא גופיה ו"ל דה"ק וכ"ם דאין הכי נמי דיבם מעיקרא טהור והתגן המפלת ס' לא נמי י"ל ואו יבם משונה כמין יבמושין לא כמין קליפה מגלן:

יכול מהא אבן מטגעת ס' • אבן מטגעת שמטמאה בביאה ס' ולא"ם מה יוכיח שמטמא בביאה ואינו עושה משכב ומושב ועוד מלרע נופיה מפרש ר"ם בריש אלו דברים (פסחים דף סז:) דלא עביד משכב ומושב אלא לטמא לטמא ולטמא ומשקין ומשקין לטר דמקרא דהכא ממעטינן להו הכ ולא המלרע ולא המת:

אף מדה נמי מטמא באבן מסמא • ואם תאמר כיון דממעטינן מדה מהיא (נ) לטמא משכב ומושב ממעטינן נמי מאבן מסמא דהא מכח משכב ומושב הוי טומאה לאבן מסמא כדתנן בס"כ מנין לרבות עשר מלבות זו על גב זו ומל גביהן אבן מסמא תלמוד לומר כל המשכב ואור"י דאבן מסמא נפקא לן מ"ש דרשא דלא מסמא אלא אוכלין ומשקין ולהכי אינטריך למעוטי מדה אף מאבן מסמא שהיא טומאה קלה: אבן

קרא למעוטי דתניא יכול תהא אבן מטגעת עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ודין הוא ומה זב שאינו מטמא בביאה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים אבן מטגעת שמטמאה בביאה אינו דין שמטמאה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל הזב הזב "ולא אבן מטגעת מטמא דמעטיה קרא הא לאו הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת הזב ולא אבן מטגעת ה"נ אמר קרא אשר היא יושבת עליו 'היא ולא דמה

*ימי לידה שאינה רואה בהן מהו שיעלו לספירת זיבתה אמר רב כהנא ת"ש "ראתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי זו ספק זיבה ספק לידה מביאה קרבן ואינו נאכל וימי לידתה שאין רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה אמר רב פפא שאני התם כיון דאיכא למימר יולדת זכר היא וכל הני שבעה יתירי דקיהבינן לה סלקי לה לספירת זיבתה אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא ביולדת זכר איכא לספוקי ביולדת נקבה ליכא לספוקי אלא לאו שמע מינה עולין שמע מינה "תשעה ימים טמאין ותשעה ימים טהורין משמשת שמונה ימים מתוך שמונה עשר "עשרה ימים טמאין ועשרה ימים טהורים ימי שמושה *כימי זיבתה 'וכן למאה וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

דם "הנדה "ובשר המת מטמאין לחין ומטמאין יבשין יאבל הזוב והניע והרוק *"והשרץ "והנבלה "והשכבת זרע מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין 'ואם יכולין להשרות ולחזור לכמות שהן מטמאין לחין ומטמאין יבשין *וכמה היא שרייתן •בפושרין 'מעת לעת רבי יוסי אומר בשר המת יבש ואינו יכול להשרות ולחזור לכמות שהיה טהור: **גמ'** מנא הני מילי אמר חזקיה 'דאמר קרא "והדוה בנדתה מדוה כמותה מה היא מטמאה אף מדוה מטמאה אשכחן לח יבש מנלן אמר רבי יצחק אמר קרא "יהיה בהויתו יהא ואימא הני מילי בלח ונעשה יבש יבש מעיקרו מנלן ותו הא דתנן *המפלת במין קליפה כמין עפר כמין שערה כמין יבחושין אדומים תטיל למים אם נמוחו טמא מנלן יהיה רבויא הוא אי מה היא עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים אף דמה נמי עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים אטו דמה בר משכב ומושב הוא ולטעמיך אבן מנוגעת בת משכב ומושב היא דאיצטריך

ימי לידתה. כגון ילדה בזוב ופסקה מיד: הכי גרסינן ראתה שנים. ראתה שני ימים בשופי בתוך י"ל שכין ילדה לילדה: ספק לידה ספק זיבה. שמא לידה שמא זיבה שמא לא זו ולא זו אם ולד הוא ולא ראתה כפמיתת הקבר הרי היא לידה ולא זיבה ואם אינו ולד ולא ראתה תורה אור דם כפמיתת הקבר הרי היא זיבה ואין כאן לידה ואם ולד הוא ולא ראתה דם בלידה הרי זו יולדת בזוב ואם נפתח קבר בלא דם ואינו ולד אין כאן לא זו ולא זו הלכך ספק הוא ונטיל עליה אומר לידה לטמא שבועיים אפילו לא תראה ואומר זיבה שכל זמן שלא תפסוק ז' נקיים לא תטהר ומביאה קרבן ואינו נאכל שמא אין כאן לא לידה ולא זיבה: וימי לידתה שאין רואה בהן עולין כו'. ואע"ג דאיכא לספוקי ביולדת בזוב ויש כאן לידה וזיבה: משום דאיכא למימר כו'. אבל אי הוה פשיטא לן דיולדת נקבה היא לא סלקי לה: ט' ימים טמאין. תרי מיניהו זיבה וכי *חזיא טהורין חד מיניהו הוי שימור ושמונה לתשמיש וביום י"ע הוא תחלת נדה וכן לעולם לא תהא זבה: ימי שמושה כימי זיבתה. דמעשרה טמאין הוו ז' נדה וג' זיבה ומעשרה טהורין ז' לספירה וג' לתשמיש הרי ימי שימוש (נ)א)כימי זיבה: וכן למאה. טמאין ז' ימי נדה וכולהו ימי זיבה ומאה טהורין ז' לספירה וכולהו לתשמיש וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

דם הנדה. והניע. קר"ק בלע"ז. וממעייטת הזב הן והוי אב הטומאה: וכמה היא שרייתן. דגימא לי הדרא נכי הא שיעורא לחין מינהו: בפושרים מעת לעת. אבל לי בעי טפי מיס חמיס לו יותר ממעת לעת יבשין הן: **גמ'** מנא הני מילי. דדם נדה מטמא מגעו ומשאו: אשכחן לח. דדוה לח משמע כעין שהוא זב: יהיה. דם יהיה זובה: יבש מעיקרו. כגון הני דתינן: מין שערה. אדומה: עושה משכב. שיהא משכבו מטמא אדם ולא יהא ראשון במגעו • אלא אב הטומאה כמשכב נדה עלמה: שאינו מטמא בביאה. אדם הנכנס עם הזב בבית אינו טמא: אבן המנוגעת. מטמאה בביאה אדם הנכנס עמה לבית דכתיב• והבא אל הבית וגו': הזב. אשר יישב עליו הזב (ויקרא טו): היא. עושה משכבה אב הטומאה ולא דמה עושה משכבה אב הטומאה אבל מטמא הוא *אם שמחמיו משום משא להיות ראשון ואף על פי שאין נוגע בו דהא איתקש לנדה והכי נמי תנן באבות הטומאה (כלים פ"א מ"ג) דדם נדה מטמא במשא:

מי

—◇◇◇—

מוסף רש"י

כמין שערה. שער (לעיל כא.).

יבחושין. יתושין (שם).

אם נמוחו טמא. משום נדה, דדם הוא (שם, ושם כב:).

—◇◇◇—

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ימי שמושה וכו' כימי זיבה: (ב) תוס' ד"ה וכן וכו' כימי זיבה: (ג) ד"ה אף וסד' מטיא מלמעה מסכב ומושב מטמאין ליה אפי' וכו' וכל המסכב:

ע"ל לחזיא

עיין מהר"ש

[לעיל כב.]

[ע"ז כמב]

—◇◇◇—

לעזוי רש"י

קר"ק. ניע, נוצאת האף (או אולי: רוק ספיך).

—◇◇◇—

גליון הש"ס

כתבי כפתרין מעלש עיין ובמס ספ ע"ב תד"ה אף בחמטנו: רשיי ד"ה כיון עוסה כו' אם שמחמיו משום משא - עי' שבת פג ע"ב מרש"י ד"ה כרעו בן:

לעיל כאי כני

[ממגעו רש"ש]

—◇◇◇—

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) רש"י ד"ה ימי שמושה וכו' כרי ימי שמושה כימי זיבה כלע"ל: ב) תוס' ד"ה וכן (למאה וכו' ימי שמושה כימי זיבה וכו' כלע"ל:

—◇◇◇—

תוספי הרא"ש

אלא ש"מ שלין ש"מ ומשמא דרב הונא בריי' דרב יהושע הוי ראש"ג דספק ספקא הוא ס"מ אם בעלמא אין שלין הכא אמו בעלמא לן לטיגזר אמו בעלמא:

סליק פירקא

מנהים. ומשקי לא מטמאין ליה כיון שמדם לאחרים מומאה לעצמו לא כ"ש דאיכא לאסור שעיר המשתלח יוכיח ולריבא דלית ליה שעיר המשתלח יוכיח לעיל בפ' בנות כותים איצטריך לדם הנדה של מצורעת דאינו נדים לה מומאה דהיינו לקמן אמאי איצטריך קרא לאבן מטגעת זוב יבש מהיכא תיתי דהוה מטמא ור"ל דעיקר מומאה דאי לא יליפינן מנדה מומאה הך פירכא אבל כיון שהשאון הכתוב לטומאה מטילא

[נדה נ:]

[נדה נ:]

[נדה נ:]